

Arrest

nr. 310 799 van 6 augustus 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 8 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 23 juni 2022 en verzoekt op 24 juni 2022 om internationale bescherming.

Verzoekster kwam niet opdagen voor haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarna haar eerste verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing tot afstand van het verzoek om internationale bescherming.

1.2. Op 13 juli 2023 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op 23 augustus 2023 ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 18 december 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 19 december 2023 aangetekend wordt verzonden, en die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Moldavisch staatsburger van Roma origine afkomstig uit Soroca. U woonde er samen met uw man in het huis van zijn ouders. Toen uw man 11-12 jaar terug kwam te overlijden woonde u er alleen. U had geen werk en kon moeilijk rondkomen met uw sociale uitkering. U bent ziek en men vroeg geld voor een medische behandeling. Steenkool is duur geworden. U haalt ook aan dat Roma in Moldavië niet graag worden gezien en respectloos worden behandeld, alsook dat Roma kinderen er worden mishandeld. De zussen van uw man keerden uit het buitenland terug en wilden dat u hun ouderlijke woning zou verlaten. Na 1 à 2 maanden verliet u Moldavië en ging u eind 2021 naar Frankrijk waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Nadat uw verzoek er was geweigerd kwam u naar België waar u op 24/06/2022 samen met uw nicht M.(...) S(...) (O.V. xxx) een eerste verzoek in België in. Omdat jullie zich niet aanboden bij de DVZ op de voorziene datum werd geacht dat jullie afstand deden van jullie verzoek. U diende een tweede verzoek in op 13/07/2023, uw nicht deed dit op 17/07/2023.

U bent in het bezit van uw internationaal paspoort en uw geboorteakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022**, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat heel wat Roma in Moldavië zich, zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de louter etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Romakinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.*

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever voor de eerste minister in sociale kwesties in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen,

dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de deprivatie van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.

U verklaart (CGVS p. 3 & 5) dat de Roma in Moldavië niet graag worden gezien en respectloos worden behandeld, alsook dat Roma kinderen er worden mishandeld, maar dat uzelf noch uw kinderen ooit hieromtrent problemen hebben gekend. In dit verband dient herhaald te worden dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade steeds in concreto dient te worden aangetoond. Het volstaat in deze niet zich te beperken tot een loutere verwijzing naar een algemene situatie of algemene informatie. U brengt met uw algemene beschouwingen geen concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou kunnen blijken dat u in Moldavië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U verklaart verder (CGVS p. 3-4) dat de zussen van uw overleden man wilden dat u hun ouderlijke woning zou verlaten en u aldus dakloos bent. Er moet hieromtrent vooreerst worden opgemerkt dat toen de zussen u vroegen het huis te verlaten, u er nog 1 à 2 maand verbleef tot op het moment dat u naar Frankrijk trok, waaruit aldus blijkt dat u nooit dakloos bent geweest. Voorts blijkt dat u in deze periode nooit heeft geprobeerd een ander onderkomen te vinden noch heeft u zich geïnformeerd wat mogelijk was om er hulp te krijgen bij het vinden van een nieuw onderkomen. Indien u daadwerkelijk op het punt stond om dakloos te worden kan toch redelijkerwijze worden verwacht dat u toch enige initiatieven daartoe zou ondernemen, vooraleer u de drastische stap zou nemen om uw land van herkomst te verlaten. Bijkomend kan worden opgemerkt dat u na het overlijden van uw man zo'n 11 à 12 jaar woonde in het huis dat toen eigendom was geworden van diens zussen zonder dat u gedurende deze periode enige vorm van compensatie aan hen diende te betalen, waaruit toch blijkt dat uw schoonzussen niet zo harteloos zouden zijn zoals u laat uitblijken. Dit blijkt verder uit de vaststelling dat u gevraagd wie er momenteel in het huis woont, aanvankelijk verklaart dat er niemand in woont en het er verwaarloost bijstaat, om onmiddellijk hierna te stellen dat het huis verhuurd is aan twee Moldaviërs. Dergelijke incoherente en volatiele verklaringen over het doel dat uw schoonzussen hadden om u weg te sturen uit hun ouderlijk huis, ondermijnen dan ook uw bewering of uw schoonzussen daadwerkelijk wilden dat u het huis zou verlaten.

U haalt verder aan (CGVS p. 3-5) dat u geen werk had en moeilijk kon rondkomen en dat steenkool duur was geworden. Uit uw verklaringen blijkt ook dat u een sociale uitkering ontving en dat u soms zaken verkocht op de markt, en er bijgevolg geen sprake is van een intentionele bedreiging van uw vrijheid, uw leven of uw fysieke integriteit door de Moldavische autoriteiten of door derden. Het is ook merkwaardig, gelet op uw beweringen omtrent uw geldnood, dat u niet weet of u na het overlijden van uw man recht heeft op een pensioen.

Voorts verklaart u (CGVS p. 3-5) dat u ziek bent en men geld vroeg voor een medische behandeling. Uit uw verklaringen blijkt ook dat dit voor iedereen in Moldavië zo is waardoor wederom geen sprake is van een intentionele bedreiging van uw vrijheid, uw leven of uw fysieke integriteit door de Moldavische bevoegde instanties. U geeft ook te kennen dat men met een medische verzekering kon medische hulp krijgen, dat u een dergelijke polis had en aldus medische hulp kreeg maar dan nog diende te betalen voor de onderzoeken en de behandeling, hetgeen eveneens op iedereen in Moldavië van toepassing is.

In het kader van het verzoek van uw nicht M.(...) S.(...) (O.V. xxx) werd er door het CGVS eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten (internationaal paspoort, geboorteakte) bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en verwijst naar verschillende rapporten inzake de situatie van Roma in Moldavië.

Verzoekster vraagt in hoofdde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Ondergeschiedt verzoekt zij de beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

3.2. Stukken

Verzoekster voegt geen stukken bij het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beschikt, blijkt dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat niet zonder meer kan worden afgeleid dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om in deze problematiek op te treden of bescherming te bieden;
- (ii) verzoekster verklaart dat de Roma in Moldavië niet graag worden gezien en respectloos worden behandeld, maar zij brengt met deze algemene beschouwingen geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou kunnen blijken dat zij persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt;
- (iii) verzoekster heeft nog 1 à 2 maand in het huis van haar overleden man kunnen blijven nadat diens zussen haar gevraagd hadden om de woning te verlaten, daarna is zij naar Frankrijk vertrokken zodat blijkt dat zij nooit dakloos is geweest; haar verklaringen hierover zijn incoherent en volatiel;
- (iv) verzoekster verklaart dat zij geen werk had en moeilijk kon rondkomen, ze ontving wel een sociale uitkering en verkocht soms zaken op de markt, ze weet niet of ze recht heeft op een pensioen; er is dus geen sprake van een intentionele bedreiging van haar vrijheid, haar leven of haar fysieke integriteit door de Moldavische autoriteiten of door derden;
- (v) er werd aan verzoekster geld gevraagd voor een medische behandeling, net als voor iedereen in Moldavië, er is dus geen intentionele bedreiging;
- (vi) in hoofde van verzoeksters niet werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

(vii) de door verzoekster neergelegde documenten bevatten louter persoonsgegevens en worden niet betwist. Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Moldavië, te worden vervolgd. Zij verwijst in deze naar de discriminatie van de Roma in Moldavië, naar haar precare economische situatie en naar medische kosten die ze niet kan betalen.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. Inzake verzoeksters verklaringen dat zij dakloos was, stelt de commissaris-generaal het volgende: *“U verklaart verder (CGVS p. 3-4) dat de zussen van uw overleden man wilden dat u hun ouderlijke woning zou verlaten en u aldus dakloos bent. Er moet hieromtrent vooreerst worden opgemerkt dat toen de zussen u vroegen het huis te verlaten, u er nog 1 à 2 maand verbleef tot op het moment dat u naar Frankrijk trok, waaruit aldus blijkt dat u nooit dakloos bent geweest. Voorts blijkt dat u in deze periode nooit heeft geprobeerd een ander onderkomen te vinden noch heeft u zich geïnformeerd wat mogelijk was om er hulp te krijgen bij het vinden van een nieuw onderkomen. Indien u daadwerkelijk op het punt stond om dakloos te worden kan toch redelijkerwijze worden verwacht dat u toch enige initiatieven daartoe zou ondernemen, vooraleer u de drastische stap zou nemen om uw land van herkomst te verlaten. Bijkomend kan worden opgemerkt dat u na het overlijden van uw man zo’n 11 à 12 jaar woonde in het huis dat toen eigendom was geworden van diens zussen zonder dat u gedurende deze periode enige vorm van compensatie aan hen diende te betalen, waaruit toch blijkt dat uw schoonzussen niet zo harteloos zouden zijn zoals u laat uitblijken. Dit blijkt verder uit de vaststelling dat u gevraagd wie er momenteel in het huis woont, aanvankelijk verklaart dat er niemand in woont en het er verwaarloost bijstaat, om onmiddellijk hierna te stellen dat het huis verhuurd is aan twee Moldaviërs. Dergelijke incoherente en volatiele verklaringen over het doel dat uw schoonzussen hadden om u weg te sturen uit hun ouderlijk huis, ondermijnen dan ook uw bewering of uw schoonzussen daadwerkelijk wilden dat u het huis zou verlaten.”*

Verzoekster uit geen kritiek op deze motieven, die steunen op de verklaringen van verzoekster zoals die blijken uit het administratief dossier, zodat de Raad deze tot de zijne maakt.

3.3.4.4. Verzoekster verklaarde tevens dat zij geen werk had en moeilijk kon rondkomen en dat haar geld werd gevraagd voor een medische behandeling. In dit verband stelt de commissaris-generaal terecht dat zij verklaarde een sociale uitkering te ontvangen en er geen sprake is van een intentionele bedreiging van haar vrijheid, leven of fysieke integriteit door de Moldavische bevoegde instanties of derden en dat verzoekster een medische verzekering had en medische hulp kreeg maar enkel nog moest betalen voor onderzoeken en behandeling zoals andere Moldaviërs.

In het verzoekschrift verwijst verzoekster inzake de toegang tot gezondheidszorg naar het rapport van de Flüchtlingsrat NRW *“Stellungnahme zur geplanten Einstufung der Republik Moldau als “Sicheren Herkunftsstaat”* van 26 maart 2023 en naar het rapport van Pro Asyl (Network of German refugee councils) Flüchtlingsrat Berlin *“Diskriminiert und abgelehnt; Zur Situation schutzsuchender Romanja aus der Republik Moldau”* van februari 2022.

Door louter te verwijzen naar algemene rapporten zonder deze concreet op haar situatie te betrekken, toont verzoekster niet aan dat haar medische zorgen zouden worden geweigerd. Daarbij toont zij niet aan dat zij ook maar gepoogd zou hebben om deze problemen aan te kaarten, laat staan dat een poging daartoe niet zou gelukt zijn omwille van haar Roma-afkomst.

Verzoeksters overige algemene kritiek in het verzoekschrift, die hieronder wordt besproken, doet geen afbreuk aan deze motieven.

3.3.4.5. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat de commissaris-generaal volgens haar geen enkel nader onderzoek heeft verricht naar de discriminatie van Roma in Moldavië. Verzoekster verwijst naar de COI Focus *“Moldavië, De Roma-minderheid”* van 4 maart 2022, die vermeld wordt in de bestreden beslissing,

naar de vermelde rapporten van de Flüchtlingsrat NRW en de Flüchtlingsrat Berlin, naar het US Department of State (USDOS) “2021 Country Report on Human Rights Practices: Moldova” van april 2022 en van het Agency for Technical Cooperation and Development (ACTED) “Republic of Moldova: Roma Community – Needs Assessment” van 12 april 2023. Verder wijst verzoekster op de algemene situatie voor Roma inzake toegang tot onderwijs, tot gezondheidszorg en tot arbeid. Zij wijst erop dat de problemen groter zijn voor de Roma ingevolge de discriminatie waarvan ze het slachtoffer zijn. Zij stelt dat uit de COI Focus blijkt dat er geen voldoende beschermingsmogelijkheden zijn tegen vervolging of ernstige schade, en dat de toegang tot politie en gerecht niet afdoende is om discriminatie tegen te gaan. Verzoekster uit kritiek op de interpretatie van de commissaris-generaal van deze COI Focus.

Wat betreft de discriminatie van Roma in Moldavië, oordeelt de Raad in navolging van de verwerende partij dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in Moldavië, als etnische Roma, zal worden onderworpen aan (discriminatie die kan worden beschouwd als) vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en dat zij in Moldavië geen beroep zou kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten. Waar verzoekster zich beroept op de situatie van de Roma in Moldavië, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hier in de bestreden beslissing reeds de aandacht op vestigde en dat zij zelf beklemtoont dat de Roma in Moldavië op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden en zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden, zoals terdege blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde COI Focus “Moldavië, De Roma-minderheid” van 4 maart 2022. Verduidelijkt wordt als volgt:

“De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat heel wat Roma in Moldavië zich, zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol. De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever voor de eerste minister in sociale kwesties in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de deprivatie van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch

en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.”

Gelet op bovenstaande informatie omtrent de algemene situatie voor Roma in Moldavië, die blijkt uit de COI Focus “Moldavië, De Roma-minderheid” d.d. 4 maart 2022 (administratief dossier, map landeninformatie), treedt de Raad de verwerende partij bij in haar conclusie dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Verzoekster brengt geen concrete en objectieve gegevens aan die hierop een ander licht werpen.

Ten overvloede wordt op het volgende gewezen. Waar verzoekster in het verzoekschrift uiteenzet dat op de website van de Raad van Europa er geen melding meer is van lopende projecten van de NGO Roma National Center en dat de meest recente meldingen dateren van 2011 en 2016, ten bewijze waarvan ze een printscreen toevoegt, stelt de Raad vast dat een eenvoudige identieke zoekopdracht op 31 juli 2024, datum van de openbare terechtzitting, een ander resultaat geeft, met name ook de verwijzing naar een artikel van 16 december 2021 “*Fighting Discrimination and Providing Justice for Ethnic Minorities in the Republic of Moldova*” over deze NGO Roma National Center. Een eenvoudige zoekopdracht leert dat de zoekterm “Roma National Center” leidt naar de website van deze NGO namelijk www.nationalromacentrum.org. Ter zitting verwijst verzoekster louter naar het verzoekschrift.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster zich deels steunt op dezelfde informatie als de verwerende partij en deels op meer recente informatie. Deze informatie ligt evenwel in dezelfde lijn als deze van het Commissariaat-Generaal. Ook uit deze recentere informatie blijkt dat de Roma in Moldavië te kampen hebben met discriminatie en andere moeilijkheden, doch niet dat zij over het algemeen onderworpen worden aan vervolging. Hiermee wordt zowel in de bestreden beslissing, als in voormelde analyse rekening gehouden. Daar er in Moldavië geen situatie voorhanden is die blijk geeft van een systematische vervolging van leden van de Roma-gemeenschap omwille van hun etnische origine, komt het verzoekster dan ook toe om haar vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op ernstige schade te individualiseren en *in concreto* aan te tonen. Bovendien kan, zoals in de bestreden beslissing genoegzaam wordt aangehaald, “*geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.*”

Verzoekster slaagt er niet in om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij zich in geval van terugkeer naar Moldavië zal bevinden in de uitzonderlijke situatie waarin zij zal worden onderworpen aan (discriminatie die kan worden gekwalificeerd als) vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en evenmin om aannemelijk te maken dat zij in Moldavië geen beroep zou kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten.

Waar verzoekster nog wijst op haar positie als alleenstaande vrouw, stelt de Raad vast dat verzoekster geen algemene informatie bijbrengt waaruit blijkt dat elke (Roma) vrouw onderworpen zou worden aan een behandeling die kan gezien worden als vervolging. Zij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat dit in haar specifieke situatie het geval zou zijn.

3.3.4.6. Verzoekster voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij in de loop van de procedure heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt geenszins vastgesteld. Verzoekster maakt immers niet aannemelijk dat het verzoek om internationale bescherming niet op een individuele,

objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

3.3.4.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, brengt verzoekster geen concrete elementen aan op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in haar hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Moldavië.

3.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan worden volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in dit verband.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Moldavië zou hebben gekend.

3.3.5.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat er heden in Moldavië een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3.3.5.4. Verzoekster toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Moldavië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Waar verzoekster in uiterst subsidiaire orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,
E. COUTTEEL

De griffier,

E. COUTTEEL

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

A. DE SMET